

Λεσβιαζιά νεά

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο "ΤΥΠΟΣ"

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ

ΕΤΟΣ ΑΙ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Του κ. Γ. ΒΑΡΟΥ

ΛΟΥΛΟΥΔΙ!.. Οί αιώνες ασφαλώς δεν ἐγνώρισαν γλυκυτέραν και περισσότερον τρυφεράν λέξιν. Ο άνθρωπος έχει δώση στο λουλουδι τον συμβολισμόν της ἀθωότητος και της ιδεώδους καλλονής. Τὸ έχει ἀνεβάση εἰς τὸ ὕψος Θεότητος. Ο ποιητής δεν ἐννοεῖ νὰ γράψῃ τὰ ἐρωτικά του σοννέτα, χωρὶς πρῶτον νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰ ἀγριολουλούδα τοῦ βουνου, οἱ ἐρωτευμένοι δεν μποροῦν νὰ κάνουν οὔτε λεπτό χωρὶς τὰ λουλούδια. Ἡ μοῖρα ἔταξε τὰ λουλούδια γιὰ τὴ πιὸ ὠραία και γλυκεῖα ἀποστολή στο κόσμο. Φαντασθῆτε μίαν ἀνοιξιν χωρὶς λουλούδια. Δεν θὰ ὑπῆρχε θλιβερότερον και περισσότερο κρυερό θέαμα.

Και ὁ κόσμος λατρεύει τὶς φτωχὲς αὐτὲς ὑπάρξεις, πὺ ἐρχονται μαζί με τὶς ἐαρινὲς πνοές, γιὰ νὰ πεθάνουν ἕνα δεῖλι ἄσημες και ταπεινές, πάνω στο βουνό. Τὶς λατρεύει με μίαν λατρεία περιπαθεστάτη. Ἀλλὰ τὶ τὰ θέλετε, καμμιά ἄλλη φορὰ δεν ἐφοβήθηκα τὸ ρωμῆδὸ παρά ὅταν λατρεύει και μάλιστα ὅταν συμπέση νὰ λατρεύῃ περιπαθῶς. Εἶναι ὁ μεγαλύτερος σαδιστής τοῦ κόσμου. Ἐννοεῖ τὸ εἶδωλον τῆς λατρείας του νὰ τὸ ξεθεῶνῃ, νὰ τὸ ρουφῶ σαν καννίβαλος ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ τὸ συνθλίβῃ, νὰ τὸ καταστρέφῃ... Μόνον ἔτσι εἶναι δυνατόν νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀγάπην του.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πὺ συνήθως ἐξυμνοῦν οἱ ποιηταὶ και πὺ τὰ λουλούδια ἀρχίζουν νὰ σκορποῦν ὀλόγυρα στή γλιερὴ ἀτμόσφαιρα τὰ χαμό-

γελά τους ἢ λατρεία τοῦ ρωμῆου ἢ μᾶλλον ἢ ἀνθολατρεία ἀρχίζει νὰ τοῦ ἀνάβῃ τὰ αἷματα. Ὁ ἔρωσ του πρὸς τὰ ἀνθη, καθίσταται δισκαῖς, και ἐκδηλώνεται ποικιλοτρόπως και ἀγριώτατα. Θὰ δῆτε τὰ βραδάκια παρέες, ἀνθρωποι πάσης τάξεως και ἡλικίας πὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους τὴν σφραγισμένη ὠμορφιά. Κῆποι, λειβάδια, χαράδρες, ὁ κάθε ἀνθότοπος ὑφίσταται αὐτὲς τὶς μέρες τὶς πιὸ ἀγριὲς και ὀλέθριες ἐπιδρομὲς ἀπὸ τοῦς... λάτρως τῶν ἀνθῶων.

Τὸ ρεκόρ ὅμως τοῦ καννιβαλισμοῦ πρὸς τὰ φτωχὰ

λουλουδάκια ἀσφαλῶς ἀνήκει στοῦς ἐρωτευμένους και ἰδίως στὶς...ἐρωτευμένες. Θηρία ἀνήμερα αὐτὲς ἢ τελευταῖες ἐν ὀνόματι τῶν φυσιολατρικῶν των αἰσθημάτων. Δεν φτάνει πὺ θανατώνουν τὰ ἀνθη, ἕνας θάνατος ἐπὶ τέλους ἢ οὔτως ἢ ἀλλῶως μᾶς περιμένει ὅλους, ἀλλὰ ἐννοοῦν νὰ καταστήσουν αὐτὸν τὸν θάνατον ὅσο μποροῦν περισσότερο ὀδυνηρό. Μαδοῦν τὶς φτωχὲς μαργαρίτες φύλλο πρὸς φύλλο ἐννοῶντας καλά και σώνει πάνω στο ψυχομάχημά τους νὰ τοῦς ἀπαντήσουν στὰ πιὸ ἀλλόλοτα ἐρωτήματα. "Ἄν τὶς

ἀγαπᾷ ἐκεῖνος, ὁ μοιραῖος ἐκεῖνος, ἢ ἂν δεν τὶς ἀγαπᾷ, ἂν θὰ ζήσουν πολλὰ χρόνια ἢ δεν θὰ ζήσουν, ἂν θὰ παντρευτοῦν ἢ θὰ μείνουν στο ράφι, ἂν θὰ εἶνε δολλαριοῦχος ὁ νυμφίος ἢ...περιπεριοῦχος, ἂν θὰ εἶνε μελαχροινὸς ἢ κατσαρομάλλης και τόσα ἄλλα ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Τὰ ἀγνὰ ρόδα τραβοῦν τὸ διάβολό τους στο ἀπαλὰ χειράκια τῶν ἐρωτευμένων θηλυκῶν πὺ τὰ μαδοῦν με μίαν ἐπιμονὴ τόσο πυρετική. Καὶ ἂν ἢ ἀπάντησις τοῦ ἐνὸς ἄνθους δεν εἶναι ἱκανοποιητική γυροῦν τὴν ἱκανοποίησιν σ' ἕνα δεύτερο ἄνθος, σ' ἕνα τρίτο και οὔτω καθ' ἑξῆς. Σωστὴ ἀνθινὴ ἐκατόμβη στο μεγάλο δῖλημα τῆς κοιτιστικῆς καρδιάς.

Καμμιά φορὰ οἱ χαριτωμένοι δῆμοι αὐτοὶ τῶν λουλουδιῶν, τυχαίνει νὰ νευριάζουν ἀπὸ τὴ διαρκῆ ἄρνησι πὺ πέρνουν. Καὶ τότε ἀλλοίμονον στὶς δυστυχημένες μαργαρίτες. Τὸ θηλυκὸ εἶνε φορικη και τρόμος ὅταν εὑρεθῇ εἰς ἔντασιν νέρων.

Ἐν τούτοις τὰ λουλούδια δεν φαίνεται γιὰ νὰ πειράζονται καθόλου ἀπὸ τοῦς ἀνοήτους αὐτοῦς θυμούς. Ὑπομένουν τὸν θάνατον χριστιανικώτατα σαν μεγάλοι μάρτυρες. Ὑφίστανται τὴν κρεούργησιν με ἀπάθειαν και ἡρεμίαν στωϊκῆν. Μοιάζουν σαν τοῦς μεγάλους ἐκεῖνους ἀνδρας πὺ γνώρισαν οἱ αἰῶνες και οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν τοῦς φοικωδεστέρους θανάτους ἐμμένοντες σταθερῶς εἰς τὰς ἰδέας των. «Καὶ ὅμως δεν σὲ ἀγαπᾷ» τῆς ἀπαντᾷ ἡρωϊκώτατα τὸ λουλουδι ὅπως περίπου εἶπε και ἕνας Γαλιλαῖος στοῦς ἱεροεξεταστὰς του ὅταν τοῦ ἐπέβαλλαν νὰ παραδεχθῇ πὺς ἢ γῆ δεν κινεῖται. Ἐτάφη κάτω ἀπ' τὴν αἴγλη τῆς Ἰδέας του.

“ΛΕΣΒΙΑΚΑ ΝΕΑ,”

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜ. ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜ. ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΜΥΤΙΔΗΝΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΞΑΜΗΝΟΙ ΔΡΑΧ. 30
ΕΤΗΣΙΑΙ » 60

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΔΟΛΛΑΡΙΑ 2

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

δημοσιευόμενα και μή,
δεν επιστρέφονται

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΚΑΤΑ ΣΤΙΧΟΝ ΔΡΑΧ. 1

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΒΑΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΤΥΠΟΓΡ. Ο “ΤΥΠΟΣ,”

Υπεύθ. Δ. ΣΑΛΛΑΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ’ ΟΛΟ ΤΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ

Κάποιος Άγγλος έμπο-
ρευόμενος, ε ύ ρ ι σ κ ό μενος,
πρò καιρού στην Κούβα,
έχασε, ένw κοιμόταν, τὰ χρή-
ματά του. Έκάλεσε λοιπόν
όταν ξύπνησε, τούς Νέγγρους
ύπηρετες του και τούς είπε:
“Απόψε κάποιος από
σας ήρθε και μου πήρε κρυ-
φά τὰ χρήματά μου.
“Αλλά τή νύχτα κατέβηκε
από τόν ουρανò τò “Άγιο
Πνεύμα και μου φανέρωσε
ότι ó κλέφτης έχει αυτή τή
στιγμή ένα φτερό παπαγά-
γάλου στην άκρη τής μύτης
του...
Μόλις ó “Άγγλος τελείωσε
τή φράση του κάποιος από
τούς παρισταμένους Νέγγ-
ρους έφερε γρήγορα - γρή-
γορα τò χέρι στη μύτη του,
θέλοντας να κρύψη τò φαν-
ταστικό φτερό κι’ έτσι προ-
δόθηκε μόνος του και παρέ-
δωσε τὰ κλαπέντα χρήματα.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Αφαντάστως ένθουσια-
στική ήτανε ή ύποδοχή που
έκανε ó κόσμος εις τὰ «ΛΕ-
ΣΒΙΑΚΑ ΝΕΑ».

— Τὰ φύλλα έγιναν ανάρ-
παστα κυριολεκτικwς

— Και διαβάστηκαν με ά-
πληστία

— Κοντά στις τόσες έφη-
μερίδες που βγαίνουν στη
Λέσβο μας, ή κατά δεκαπεν-
θήμερον έ μ φ ά ν ι σ ι ς τών
«ΛΕΣΒΙΑΚΩΝ ΝΕΩΝ» ά-
ποτελεϊ μοναδικήν ψυχαγω-
γίαν.

— Ύλη καθαρώς λογοτεχ-
νική απηλλαγμένη από τò ά-
νιαρό τραγουδι τής καθημε-
ρινής πολιτικογραφίας

— Ίδιως τò Πλωμάρι έορ-
τάζει τò γεγονός τής απο-
κτήσεως ένòς επισήμου πλέον
δημοσιογραφικού οργάνου
του με χαρά απεριόραπη

— Περιμένουμε από τούς
νεαρούς μας λογοτέχνας να
μās αποστείλουν τή συνερ-
γασία των

— Η όποία θα δημοσιεύε-
ται άφου πρώτον έγκριθῆ

— Πρò παντός συντομία,
πρωτοτυπία, περιεκτικότητας
και...δρoσιά λόγου.

— Η άνοιξις μās ξαναρθε
πάλι μέσα σε όλη τήν άνθινη
γοητεία τής

— Έποχή που έορτάζουν
τὰ ρόδα και ó έρωσ

— Θα πετάξουμε πιά τò
παλτό και τή λιγδωμένη ρει-
πούπλικα

— Και θα φορέσουμε τò
θελκτικό μας ψανάκι εάν
δεν θελήσουμε βέβαια να ά-
κολουθήσουμε τή μόδα των
«σαν σαπw»

— Πράγμα αδύνατον έν-
νοείτε δεδομένου ότι ή τιμή
του θερινου καλύματος έχει
φτάση εις ύψη δυσθεώρητα

— Και γι’ αυτό «τήν ανάγκη
μóδαν ποιούμενοι» θα
αφήσουμε τò κεφάλι μας έρ-
μαιον τής θερινής λάβας.

— Σας συνιστώμεν όλως
ιδιαιτέρως να διαβάσετε τò
σημερινò διήγημα του φίλου
συνεργάτου μας κ. Γ. Βάρου
«Νύχτα Πρωτομαγιάς» που
δημοσιεύουμε σε άλλη μας

ΛΕΣΒΙΑΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΚΑΛΥΒΙ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Λευκό, καθάριο στην άκρογυαλιά
τò φτωχικό καλύβι του ψαρά καπνίζει
και μιὰ βαρκούλα μ’ άνοιχτά πανιά
βαθειά στην άκρη του όρίζοντα άρμενίζει.

* * *

Πισ’ άπ’ τὰ δένδρα έκείθε τὰ πυκνά
στούς τοίχου, ó ψαρās τὰ δίχτυα του άπλώνει
και στην αυλή σκυφτή κάποια γρηά
τ’ άγκίστρια βιαστικά άρχίζει να δολώνη.

* * *

Και ζούνε και οί δυò τους πάντα γελαστοί
και ζούν άπ’ τή βαρκούλα που τò κῶμα σχίζει
κι’ ó γέρος τραγουδά στην κουπαστή
τò βράδυ. Κι’ ή γρηά τò πλέξιμο άρχίζει

* * *

Κι’ ή νύχτα τούς τυλίγει πιωπηλή
και τò φεγγάρι άπ’ τὰ ύψη τούς φωτίζει
τίποτα δέ σαλεύει δέ μιλεί
μονάχα τò καλύβι του ψαρά καπνίζει

* * *

Ζηλεύω τή ζωή σου ó ψαρά!
τή βάρκα και τὰ δίχτυα πῶναι άπλωμένα
μαζί σου πάντα στέκει ή χαρά
και ζῆς μέσα σιτῆ μοναζιά σου εύτυχημένα

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ

σελίδα

— Θα μέινετε άρκετά εύ-
χαριστημένοι από τò γλαφυ-
ρό και πλούσιο λεκτικό ύφος
και από τήν έρωτική πνοή
που τò χαρακτηρίζει

— Ο κ. Βάρος υπήρξε άλ-
λοτε συνεργάτης όλων σχε-
δόν των Λεσβιακών έφημε-
ριδων και είχε μιὰ πέννα πο-
λύ δοκιμασμένη

— Οί άναγνώσται του
«ΔΗΜΟΚΡΑΤΗ» θα ένδυ-
μούνται έναν κάποιον «Έ-
κηβόλον» που έγγραφε τακτι-
κά τή στήλη των «Λεσβια-
κών ήμερών»

— Πρόκειται περι του του ί-
διου.

— Στους άγαπητούς μας
Γιώργηδες που έώρτασαν
προχθές εύχόμεθα χρόνια
πολλά.

Φ.Φ.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

“Ο άνακριτής. — Κατηγορού-
μενε είσαι παντρεμένος;

“Ο κατηγορούμενος. — “Όχι,
μήπως έχετε καμιά κόρη;

ΠΟΛΥ ΦΥΣΙΚΟ

“Ενας θεατρίνος στο φίλο
του:

— “Όταν είμαι στη σκηνή
δεν βλέπω τίποτε, δεν άκούω
τίποτε. Θεαται δέν ύπάρχουν.
Και ó φίλος του προσθέτει
προθυμότατα:

— “Α! όσο για τò τελευ-
ταίο είμουνα βέβαιος.

ΛΕΣΒΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΥΧΤΑ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Τοῦ κ. Γ. ΒΑΡΟΥ

Μιά φοβισμένη σκιά γλύστροσε μέσα στο ἀμφίβολο σκοτάδι τῆς πρωτομαγιάτικης αὐτηνῆς νύχτας καὶ στάθηκε κάτω ἀπ' τὸ σφαλιχτὸ παράθυρο τῆς Λόριας.

Ὁλόγυρα, ἀπλωνόντανε μιὰ ὑπέροχη σιγαλιά. Ἡ ἀνοιξὶς πλημμύριζε τὴ νυχτερινὴ ἀμόσφαιρα ἀπὸ τοὺς πιδὸ Θεῖους εὐωδιασμούς.

Λόρια! Λόρια! γλυκὸ ὄνομα! Ψυχὴ δὲν φαινόντανε πουνθενά. Ἐνα θαμπὸ φεγγάρι πὸν ἔπαιζε κρυφτούλη μὲ τὰ σύννεφα ἔρριχνε κάπου κάπου τὶς πελώριες οκιές τῶν δέντρων πάνω στὸ χαμηλὸ παράθυρο τῆς Λόριας.

Ὁ Ἄνδρέας—γιατὶ αὐτὸς ἦτανε—ἕνας νέος πὸν ἔνοιωθε μιὰ ἀπειρη ἀγάπη γι' αὐτὴ τὴν ὑπαρξί, στάθηκε χλωμὴ καὶ ἀναποφάσιστη σκιά κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό της. Στήριξε τὴ κιθάρα καλὰ στὰ χέρια του καὶ προσπάθησε νὰ τραγουδήσῃ...νὰ τῆς τραγουδήσῃ κάτι τέλος πάντων. Ἄλλὰ φρίκη! Ἡ φωνὴ του εἶχε πιαστῆ στὸ λαρύγγι, ἔτρεμε σύγκορμος σὰν αἰσθηματίας πὸν ἦτανε τοῦ παλινοῦ καιροῦ. Ξεύρετε τί θὰ πῆ νὰ εὐρεθῆτε νύχτα, μεσάνυχτα σὲ μιὰ ἀπόλυτη ἠρεμία κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐκείνης πὸν ἀγαπᾶτε; Ἡ μᾶλλον ἐκείνης πὸν ἀγαπᾶτε ἐνῶ ἐκείνη δὲν σᾶς δίνει καμμιά σημασία; ὦ! εἶναι μιὰ στιγμή πὸν δύσκολα περιγράφεται. Καὶ μάλιστα ὅταν θελήσετε κάτι νὰ τῆς πῆτε, κάτι νὰ τῆς τραγουδήσετε δίνοντας ἔτσι μιὰ δεξοδο στὶς πίκρες πὸν νοιώθει ἡ ψυχὴ σας! Ἄλλοίμονο.

Σὲ μιὰ τέτοια ἀκριβῶς στιγμή εἶχε βρεθῆ ὁ Ἄνδρέας. Ἡ φωνὴ του κόμπιαζε στὸ λαρύγγι. Ἐπὶ τέλους ὁ διάβολος τᾶσκασε. Βίασε τὸν ἑαυτὸ του, ξερόβηξε ὅπως συνήθως κάνουν οἱ τραγουδιστὲς πρὶν ἀπὸ τὸ κονσέρτο τους καὶ χτύπησε ἀνάλαφρα τὶς χορδὲς τῆς κιθάρας. Ἐρριφθὴ ὁ κύβος εἶπε μέσα του καὶ ἄρχισε. Τὸ στενοσόκακο

τῆς Λόριας γιόμισε ξαφνικὰ ἀπὸ φωνὲς καὶ λαρυγγισμούς καὶ μελωδία.....

Τὶς γλυκειὲς βραδυνὲς τ' Ἄ-

[πρίλι

τ' ἀγέρι φέρνει μὲ πόνου τραγουδιοῦ κάποιο τόνο π' ἀντιχεῖ γλυκὰ μὲς τὸ
[δειλι

Μὰ τὸ μικρὸ καὶ χαμηλὸ παράθυρο τῆς σκληρῆς Λόριας ἔμεινε τόσο κλειστὸ, τόσο ψυχρὸ, τόσο ἀμλητο στὸν

πόνου ἐκείνου τοῦ νυχτοπλάνου τραγουδιστῆ

**

Ποιὸ ὄμως ἦτανε ἡ Λόρια; Ἐνα κορίτσι ἕως 18 χρόνων, μιὰ ἐξαισιαντελι κάτη σιλουετίτσα, ἕνα θαῦμα ὁμορφιάς. Δυὸ

— Λόρια, εἶπε ἀγκαλιάζοντάς την. Πᾶνε δυὸ χρόνια πὸν λυώνω γιὰ τὴ δικὴ σου ἀγάπη.....

γαλάζια μάτια γεμάτα ὑποσχέσεις, δυὸ σμιχτὰ κερασένια χεῖλη, ἕνας λαιμὸς πὸν θὰ τὸν ζήλευαν ἡ παλῆς καρνατίδες. Τὰ μαλλιά της χείμαρρος ὀλόχρυσος ἔπεφταν σὲ πυκνὲς μποῦκλες ὀλόγυρα στὸ χαριτωμένο της προσωπάκι. Ἄχ! πόσον ὠραία ἦτανε ἡ Λόρια ἀλλὰ καὶ πόσο σκληρὴ...πόσο ἀκαρδη!

Στὸν Ἄνδρέα δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ τὸ βαθὺ αἶσθημα πὸν εἶχε

γι' αὐτὴ πέρυσι σὰν τέτοιο καιρὸ. Ἦτανε τότε τελειόφοιτοι στὸ γυμνάσιο καὶ οἱ δυὸ τους. Οἱ καθηγηταὶ εἶχανε πάρει ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὅλους τοὺς μαθητὰς γιὰ μιὰ ὀλοήμερη ἐκδρομὴ σ' ἕνα μαγευτικὸ τοποῖο γεμάτο ἀπὸ κάτι ἰσκιερὰ καὶ ὀλοπράσινα πεῦκα. Ἡ μέρα ἦτανε χλιαρὴ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα γεμάτη ἀπὸ τὶς ἀνοιξιάτικες πνοές. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα γενναῖο φαγοπότι οἱ μαθηταὶ καὶ ἡ μαθήτριες ξεχύθηκαν σὰν ἕνα παιδρὸ κοπάδι πάνω στὸ

βουνό, φτιάνοντας ὠραία ἀμπουκέτα καὶ στεφάνια πρωτομαγιάτικα ἀπὸ τὰ μπόλικα καὶ ὠραία λουλούδια πὸν γέμιζαν τὴν ἐξοχή. Τὸ βλέμμα τοῦ Ἄνδρέα δὲν ξέφευγε οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴ Λόρια. Ὅπως πη-

εἶχε πάρει πιά ἀπόφαση ἀμετάκλητη νὰ τῆς μιλήσῃ. Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα τοῦ φάνηκε πὸς τοῦ ἔρριξε μιὰ τόσο θερμὴ ματιὰ πὸν ἀμέσως ἐκείνος ξεθάρεψε. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία πὸς ἀνταποκρινόντανε στὸν ἔρωτά του τὴν πλησίασε ἀργὰ πατώντας μὲ χίλιες προφυλάξεις στὰ ξερὰ κλαδιά. Τὰ πυκνὰ πεῦκα ὀλόγυρα τοὺς ἐπροστάτευαν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἄλλων μαθητῶν. Ἐκείνη κρατοῦσε ἕνα ἐξαισιόμουκέτο ἀπὸ μαργαρίτες. Μόλις εἶχε ἀντιληφθῆ τὸν Ἄνδρέα πίσω της τὰ ἔχασε σὰν πρωτόβγαλτο κοριτσάκι πὸν ἦτανε λίγο ἀκόμα καὶ τὰ λουλούδια πὸν κρατοῦσε θάπεφταν ἀπὸ τὰ χέρια της.

— Λόρια, τῆς εἶπε ἐκείνος σιμώνοντάς την, Λόρια.. Καὶ στάθηκε χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ προχωρήσῃ.

Ἐκείνη ἔγινε κατακόκκινη σὰν παπαροῦνα. Ἐστρεψε ἀργὰ τὸ πρόσωπό της καὶ τὸν κύτταξε φοβισμένα μ' ἕνα βλέμμα ὅμως τόσο ὑπέροχο, τόσο φωτεινό!! Ἐνα γλυκὸ χαμόγελο πλανήθηκε στ' ἄλικα χεῖλη της. Αὐτὸ ἦτανε ἕνα εὐνοϊκὸ σημάδι γιὰ τὸν Ἄνδρέα. Τῆς πῆρε δειλὰ τὸ χέρι καὶ τὴν παρέσυρε σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά πὸν φύτρωναν ἕνα σωρὸ ἄγρια κρίνα. Σιωπὴ βαθειὰ ἐβασίλευε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Σὰν ἕνας μακρυνὸς ἀντίλαλος ἔφταναν μονάχα κάπου-κάπου ἡ ἀκαθόριστες φωνὲς τῶν ἄλλων μαθητῶν.

Λόρια, τῆς εἶπε ἀγκαλιάζοντάς την. Πᾶνε δυὸ χρόνια πὸν λυώνω γιὰ τὴ δικὴ σου τὴν ἀγάπη!...

Ἐκείνη τοῦ χείδεψε τὰ μαλλιά. Ἡ καρδιά καὶ τῶν δύο εἶχε ξελαφρώσει ἀπὸ τὸ αἰσθηματικὸ βάρος της. Ἄλλαξαν χίλια φιλιὰ στὸ ἐρημικὸ ἐκεῖνο μέρος μὲ μόνους μάρτυρας τὰ ἀγριόκρινα ἐκείνα τοῦ δάσους καὶ τὶς εὐθυμες πεταλοῦδες πὸν φερούγιζαν κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανό. Ἐκείνη σφιγμένη στὴν ἀγκαλιά του δὲν

δοῦσε καὶ ἔτρεχε ξένοιαστα ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα τοῦ φαινότανε σὰν μιὰ ἀμαξόνα, σὰν ἕνα πλάσμα οὐράνιο. Φοροῦσε ἕνα ὀλόλευκο ταγιεράκι πὸν ἄφηνε νὰ φαίνεται ὅλη ἡ ἡδονικὴ πρόκλησις τοῦ στήθους της καὶ ἡ ξανθὲς μπουκλίτσες τῶν μαλλιῶν της ὅπως ξέφευγαν κάτω ἀπὸ τὴ πελώρια ψάθα της ἔδιναν μιὰ ὀλωσδιόλου ἰδιαιτερὴ κοκετταρία στὸ χαριτωμένο της προσωπάκι. Ὁ Ἄνδρέας τὸ

μιλούσε. Τὸ στῆθος τῆς ἀνεβοκατέβαινε μὲ πυρετό. Τὰ χεῖλάκια τῆς εἶχανε ματώσει πιά ἀπὸ τὰ ἐπανωτά φιλιὰ τοῦ Ἀνδρέα. Ἐκοψαν ὕστερα πολλὰ ἀγριόκρινα καὶ ἔκαναν μ' αὐτὰ κάτι τεράστια μπουκέτα. Ὑστερα χωρίστηκαν μὲ τρόπο γιὰ νὰ μὴν τοὺς μυριστοῦν οἱ ἄλλοι μαθηταί. Ἡ καρδιές τους πιά εἶχαν ἐνωθῆ γιὰ πάντα μὲ τὸ δεσμό ἐκεῖνο πού ἡ μοῖρα δένει δυὸ ὄραϊες καὶ ἀγαπημένες ὑπάρξεις. Εἶχαν ἀγαπηθῆ...

Ἀλλὰ ἡ μοῖρα τῶν ἐρωτευμένων δὲν μένει μέχρι τέλους ἡ ἴδια. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀνοιξὴ ἦρθε τὸ καλοκαίρι, αἱ διακοπές... ἡ Λόρια καὶ ὁ Ἀνδρέας πήρανε τὸ πτυχίον τους... τὰ σχολεῖα ἔκλεισαν. Τὸ ἴδιο καλοκαίρι συνέπεσε νὰ ἔρθῃ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἓνα κορίτσι μαζί μὲ τὴν οἰκογένειά της στὸ μέρος ὅπου ἔμεναν ἡ Λόρια καὶ ὁ Ἀνδρέας. Ἡ ἐπαρχία πάντοτε τὸ καλοκαίρι τραβάει τοὺς Ἀθηναίους. Τὴν ἔλεγαν Ἀννιέζα. Ἦτανε ἓνα ἀψηλὸ ἀδύνατο κορίτσι μὲ δυὸ λάγνα μάτια πού σὲ σκλάβωναν. Εἶχε ἐπάνω της κάποιον πρωτείουσιάνικο σίκ, κάτι τέλος ἀσυνήθιστο γιὰ τὸ χωριὸ τοῦ Ἀνδρέα. Ἦξερε πολλὰ πράγματα. Μιλοῦσε μὲ πολλὴ χάρι καὶ μὲ ἐλευθερία γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα καὶ μὲ ὅποιον νὰ λάχαινε. Συζητοῦσε γιὰ τὸ Θέατρο, γιὰ τὸ μελόδραμα, ἔκανε κριτικὴ στὰ ἔργα τοῦ Ζολᾶ καὶ τοῦ Ντοστογιέβσκυ καὶ ἔδειχνε ξέχωρο ἐνθουσιασμό γιὰ τὸ χωριὸ τοῦ Ἀνδρέα καὶ τίς φυσικὲς καλλονές του. Ὅλοι οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ τῆς ρίχτηκαν μὲ τὰ μούτρα. Ἐκείνη ὅμως σὰν μιὰ γνήσια Ἀθηναία πού εἶχε γιὰ θρησκεία τῆς τὸ φλέρετ σκέφτηκε, μελέτησε, εἶδε καὶ διάλεξε τὸ θῦμα τῆς μέσα στὸ πληθορισμὸ ἐκεῖνο τῶν θαυμαστῶν τῆς. Καὶ ὁ λαχνὸς ἔπεσε στὸν Ἀνδρέα πού ξεχώριζε ἀπὸ ὅλους τοὺς συγχωριανούς του. Ὁ Ἀνδρέας, ἀδύνατος χαρακτῆρας δὲν τοῦ ἦτανε εὐκολο νὰ ἀντέξῃ στὸ βλέμμα τῆς μοιραίας ἐκείνης γυναίκας πού ἦτανε γεμάτο ἀπὸ ἓναν ἀκατανίκητο ἠλεκτρισμό. Τὰ κραγιονισμένα τῆς χεῖλη τοῦ χαμογελοῦσαν μὲ μιὰ μαεστρία, μ' ἓνα τρόπο

πού δὲν εἶχε ἀντίθεση ἕως τώρα στὴ Λόρια. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτανε πὸς ἡ Ἀννιέζα κατώρθωσε πολὺ γρήγορα νὰ τὸν τυλίξῃ. Τὸ εἶδωλον τῆς Λόριας ἄρχισε νὰ ὠχραίνῃ στὴ καρδιά του καὶ στὴ θέσι του δὲν ἀπέμεινε παρὰ ἡ ὀλόφωτη φυσιογνωμία τῆς Ἀννιέζας μὲ τὸ μυστηριακὸ καὶ ὑποβλητικὸ βλέμμα, μὲ τὸ αἰώνιο κείνο καὶ πλᾶνο χαμόγελο.....

Μέσα σὲ λίγες μέρες αἱ σχέσεις τους εἶχανε κίολας μαθευτῆ σ' ὀλόκληρο τὸ χωριό. Ἐγινε σούσουρο. Ὅλος

Ἦταν ἓνα ἀπ' τὰ μοντέρνα κορίτσια....

ὁ κόσμος μιλοῦσε γι' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο! Τὸ πρᾶγμα ὅπως ἦτανε φυσικὸ ἔφτασε κάποτε καὶ στ' αὐτὰ τῆς δυστυχημένης Λόριας. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε σημασία σ' ὅσα ἄκουγε νὰ διαδίνωνται, ἀργότερα ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῆ καὶ ἡ ἴδια τὴ τραγικὴ ἀλήθεια ἀφοῦ μιὰ βραδυνὰ τοὺς τσάκωσε μόνη τῆς πιά νὰ κρυφομιλοῦν. Ὁ πόσο σκληρὸ ἦτανε ἐκεῖνο τὸ χτύπημα γιὰ τὴ λεπτὴ καρδιά τῆς φτωχῆς Λόριας! Ἐκλαψε πολὺ ἡ δυστυχημένη μικροῦλα, ἔβρεξε τὸ προσκεφάλι τῆς ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Μὰ τόσο μόνο! Τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ἦταν τὰ τελευταῖα, ἦτανε τὰ δάκρυα πού ἐκῆδευσαν γιὰ πάντα τὸ αἶσθημά τῆς γιὰ τὸν Ἀνδρέα.

Αἱ σχέσεις τοῦ Ἀνδρέα ἔξ' ἄλλου μὲ τὴν Ἀννιέζα πήρανε ὀριστικὰ τὸν κατήφορο. Τὸ χωριὸ βούιζε ὀλόκληρο. Ἡ Ἀννιέζα ὅμως δὲν ἔδινε τσακιστὴ πεντάρα γι' αὐτό. Φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία ὅπως ἦτανε, γυνσῖκα μὲ πολὺ ἐλαφρὲς ἀρχές ἤθελε νὰ σπρώξῃ τίς σχέσεις τῆς ἐκεῖνες ὡς τὸ τελευταῖο σημεῖο. Ὁ συμβολισμὸς τῆς ἦτανε πὸς τὰ νειᾶτα διψοῦν καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν πρέπει νὰ περνοῦν ἔτσι ἀνεκμετάλλευτα. Καὶ ρίχτηκε μὲ τὰ μούτρα στὴν ἠδονὴ ὅπως περιποῦ ἔκανε ἡ Τερέζα Ρακὲν τοῦ Ζολᾶ πού τόσο τῆς ἄρεζε νὰ διαβάξῃ Ἀποζητοῦσε τὸ σαρκικὸ μεθύσι μὲ τὸ ἔκφυλο πάθος μιᾶς πόρνης. Τὰ ὄργια ὅμως καὶ τὸ ἀσώτεμα τοῦ κορμοῦ φυσικὰ κουράζει κάποτε. Ὁ Ἐρωτας ὅταν κατεβῆ στὸ συχαμερὸ ἐκεῖνο ἐπίπεδο παύει νὰ ἠλεκτρίζει τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, ἡ ποιησίς του σβύνει καὶ δὲν ἀπομένει παρὰ ἡ λαχτάρα κάποιας ὀργιαστικῆς στιγμῆς. Μὰ ἔλα πάλι πού ἔξω ἀπὸ τὴν ἀπαίτηση τῆς σάρκας ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη εὐγενέστερη ἀπαίτηση, ἡ ἀπαίτηση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς; Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀνδρέα μέσα στὸ σκοτεινὸ βάραθρο πού τὸν εἶχε ὀδηγήσῃ ὁ ἄνομος ἔρωτας τῆς Ἀννιέζας ἄρχισε καὶ πάλι νὰ νοσταλγῆ τὴ φωτεινὴ ἐκείνη φυσιογνωμία τῆς Λόριας. Ἀκεῖνα τὰ ὑπέροχα ἐκφραστικὰ μάτια, ἐκείνη τὴ σιλουέττα πού ζοῦσε μέσα σὲ φῶς καὶ σὲ ὄνειρο, μέσα στὶς ἀναμνήσεις πού τοῦ ἔφερνε ἡ περασμένη ἐκείνη Πρωτομαγιά μὲ τὰ ὀλόασπρα καὶ σεμνά τῆς ἀγριόκρινα! Μὰ γιὰ τὸν Ἀνδρέα Λόρια πιά δὲν ὑρῆρχε! Κάποτε πού τόλμησε νὰ τὴ σταματήσῃ στὸ δρόμο, ἐκείνη τοῦ ἀπήντησε μὲ πολὺ ἐγωῖσμὸ πὸς ὅλα εἶχανε τελειώσει μεταξὺ τους καὶ ὕστερα ἔφυγε βιαστικῆ, πολὺ βιαστικῆ ἴσως γιὰ νὰ κρύψῃ ἓνα δάκρυ πού κύλησε ἀπὸ τὰ ὄμορφα μάτια τῆς.

Πέρασε ὁ καιρὸς. Ἡ Ἀννιέζα ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα πέρνοντας μαζί της τὴν ἀνάμνησι τῶν ὀραίων στιγμῶν πού πέρασε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νεαροῦ ἐπαρχιώτη. Ξανάρθε ἡ ἀνοιξὴ, ἡ Πρωτομαγιά, τὰ ἀγριόκρινα ξανάνθισαν στὴν ἐρημικὴ ἐκείνη γωνιά πού γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Ἀνδρέας εἶχε μιλήσει στὴ Λόρια γιὰ τὸν ἔρωτά του. Κάποια ἀγνωστὴ δύναμι εἶχε ὀδηγήσει τὰ βήματά του ὡς ἐκείνη τὴ γοητευτικὴ μεριά. Στὴ θέα τῶν λουλουδιῶν ἡ ἀναμνήσεις ξύπνησαν ὀλοζώντανες μπροστά του. Ἐβλεπε τὴ Λόρια μέσα τ' ἓνα ὑπέροχο ἀγγελικὸ φῶς, σὰν ἓνα αἰθέριο πλάσμα, μιὰ ἀσύλληπτη ὀπτασία νὰ τοῦ χαμογελᾷ τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο χαμόγελο πού τόσο ἄλλοτε τοῦ εἶχε μαγέψῃ τὴ καρδιά. Τὰ μάτια του σὲ μιὰ στιγμὴ βούρκωσαν. Ἐκοψε πολλὰ ἀγριόκρινα καὶ μ' αὐτὰ ἔφτιαξε ἓνα πελώριο μπουκέτο ὅπως καὶ πέρυσι μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸ πᾶῃ στὴ Λόρια καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ συγχώρησι γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ πού τῆς ἐπροξένησε. Φαντάσθηκε πὸς τὸ λουλούδι ἐκεῖνα πού πρῶτα αὐτὰ τοὺς εἶδαν μὲ σμιγμένα τὰ χεῖλη δὲν θὰ τὴν ἀφίναν ἀσυγκίνητη. Καὶ στὴν ἀπελπίσια του ἐπάνω ἔκοψε πολλὰ, πάρα πολλὰ λουλούδια, μιὰ ἀγκαλιὰ ὀλόκληρη γιὰ νὰ τὰ προσφέρῃ σ' ἐκείνη πού σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας τῆς εἶχε τόσο φαρμακώσῃ τὴ καρδιά!

Καὶ τώρα νύχτα, νύχτα ὑπέροχης Πρωτομαγιάς, στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ χαμηλὸ παραθυράκι τῆς πού ἄλλοτε τόσες φορές εἶχε ἀνοιξῆ ἐκείνη γιὰ χατῆρι του καὶ ἄρχισε νὰ τῆς τραγουδᾷ μὲ τὴ κιθάρα του ἓνα τραγοῦδι πού μέσα στὸ παθητικὸ του τρέμουλο ἐγνοιῶθε κανεὶς νὰ σπαρατῶ ἓνας πόνος καὶ εἰς νοσταλγία...

Ἡ καρδιά μου δχ!

Γιὰ σένα ποῦτι

Καὶ γιὰ σένα θρηνεῖ

Μὰ τὸ μακρὸ καὶ χαμηλὸ πορτάθρο τῆς σκληρῆς Λό-

ΤΟ ΑΡΓΑΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ ΓΑΝΤΙΑ

του BARRY PAIN

Ἀπόρησε κάπως ὅταν εἶδε τὴ νέα μαθήτρια τοῦ Λυκείου νὰ μπαίνει στὸ μαγαζάκι μὲ μιὰ σάκκα βιβλία στὸ χέρι. Ἀλλὰ σκέφθηκε ὅτι ἰθαρχότανε γιὰ κάποιο ψώνιο τῆς μητέρας της.

Μὰ στ' ἀλήθεια ἡ νεαρά μὲ τὶς χρυσαφιές ποῦκλες δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὸ νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρὸ τῆς καὶ νὰ ἐπιδοθῇ στὸ προσφιλές της σπὸρ, δηλαδὴ νὰ ὠθῆ εἰς τὰ ἄκρα τὴν ὑπομονὴ τοῦ κόσμου.

— Βεβαίως, δεσποινίς, ἀποκριθῆκε στὴν ἐρώτησι τῆς Ἐχοῦμε γάντια. Τὶ ἐπιθυμεῖτε; Σουέντ, Σεβρώ, γκλασέ;

Σεβρώ θὴ πῆ κατσικάκι δὲν εἶνε ἔτσι; ἔκανε μὲ ὄλη τὴν ἀθωότητα τῶν μεγάλων ματιῶν της... Ὡ! δὲ θάθελα γὰ φορῶ γάντια κομμένα ἀπὸ τὸ δέρμα τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν μικρῶν ζώων....

Ἐχαμογέλασε αἰσιόδοξα.

Δεσποινίς, εἶναι ἓνας τρόπος τοῦ λέγειν. Τὰ κατσικάκια αὐτὰ δὲν εἶνε καμμιά φορά παρὰ γεροτράγοι.

Τότε γιατί δίνετε τὸμορφο ὄνομα τοῦ «σεβρώ» σὲ γάντια καμωμένα ἀπὸ παλιοτράγους; Αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ τόσο τίμιο.

— Ακοῦστε, δεσποινίς, ἐὰν φοβόσαστε πὼς ὁ τράγος μπορεῖ νάναί πολὺ μικρὸς ἢ

ριας ἔμεινε τόσο κλειστό, τόσο ψυχρό, τόσο ἀμίλητο στὸ πόνο ἐκεῖνο τοῦ νυχτοπλάνου τραγουδιότη!

Σταμάτησε τὸ τραγοῦδί του. Ἐφερε τὰ ἀγριόκρινα στὸ πρόσωπό του καὶ ἀνέπνευσε μὲ θόρυβο τὴν εὐωδιά τους.

Ὡ ἐκείνη ἢ ἀνάμνησις! ὦ! αὐτὴ ἢ εὐωδιά!

Δὲν εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὸν ἀθῶο ἔρωτα τῆς Λόριας παρὰ μιὰ πνοή, ἓνα ὄνειρο, μιὰ σκιά πού τὴν ἐννοιωθε νὰ πλανιέται ἀόριστη μέσα στὸ ἄρωμα πού σκόρπιζαν τὰ λευκὰ ἀγριόκρινα τὴ νύχτα αὐτὴ τῆς Πρωτομαγιάς.

Γ. ΒΑΡΟΣ

τὸ κατσικάκι πολὺ γέρικο, μπορῶ νὰ σᾶς δεῖξω ἓνα σωρὸ ἄλλα εἶδη. Τὸ σαμουὰ φοριέται πολὺ τὴν ἐποχὴ αὐτὴν.

— Δὲν μοῦ ἀρέσει ὅ,τι φοριέται πολὺ.

Τὸ χαμόγελό του ἦταν λιγάκι δύσθυμο, ἀλλὰ μολαταῦτα ἦταν ἓνα χαμόγελο. Ἀκατάβλητος στὴν ὑπομονὴ του, ἀπήντησε:

— Τότε προτιμᾶτε σουέντ;

— Σουέντ; Τὶ σημαίνει ἐπὶ τέλους αὐτό;

— Εἶναι ἀκόμη ἓνας τρόπος τοῦ ὀμιλεῖν, δεσποινίς, γιὰ νὰ προσδιορίσουν ἓνα κάποιο εἶδος γάντια. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς ἀρέσουν.

— Εἶναι τὸ ὄνομα κανενὸς ζώου;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ξέρω πολὺ καλά. Σουέντ, νομίζω σημαίνει Σουηδία... Θὰ σᾶς δεῖξω ἀμέσως ἓνα ζεύγος.

— Μάλιστα... Ἀλλὰ διερωτῶμαι ἐὰν τὰ γάντια τῆς Σουηδίας....

— Δεσποινίς, τὴν διέκοψε δὲν πρέπει νὰ ζητᾶτε γὰ ἐννοήσητε τὴν ἐτοιμολογία τῶν ἐμπορικῶν ἐκφράσεων. Λέγουν, π.χ. «μεταβιβάζω μιαν οἰκίαν» πρᾶγμα πού δὲ θὰ πῆ ὅτι παίρνει κανεὶς τὸ σπῆτι στὸν ὦμο του γιὰ νὰ τὸ κουβαλήσῃ, ὅπως ἐπίσης λέγουν «ἐπενδύω ἐν χιλιόδραχμον» πρᾶγμα πού δὲν σημαίνει ὅτι φοροῦν ἓνα παρνετσοῦ μὲ μανίγια στὸ χιλιόδραχμο αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν πουντιάζῃ.

Ἄνοιξε ἓνα κουτὶ καὶ προσέφερε ἓνα ζεύγος γάντια στὴ νέα.

— Ὁχι, εἶπε, εἶναι κρὶ πολὺ σκοῦρα.

Τότε ἀνέβηκε στὸ σκαμνάκι του, ἄρπαξε ἓνα δεύτερο κουτὶ καὶ ἐπρότεινε ἄλλα γάντια τὰ ὅλοια ἦταν κρὶ ἀνοιχτά. Ἐπειτα σκαρφάλωσε σὲ μιὰ σκάλα, πῆρε ἓνα τρίτο κουτὶ καὶ τράβηξε γάντια μαρρόν. Αὐτὰ ἦταν σκοῦρα. Χάθηκε πίσω ἀπὸ ἓνα μπάνκο, μισάνοιξε ἓνα τέταρτο κουτὶ καὶ ἔδειξε κάτι ἄλλα γάντια χρώματος μπέρ-φρέ. Ἦταν ἓνα χρώμα πού λέρω-νε γρήγορα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ

λυπότανε γιὰ τὸν ἰδρωτὰ πού ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ πωλητοῦ, ἢ μαθήτρια τοῦ λυκείου ἐδήλωσε μὲ μιὰ μικρὴ γλυκεῖα φωνὴ πὼς θὰ τᾶπερνε παρ' ὄλ' αὐτά.

Ἐνα χαμόγελο εὐγνωμοσύνης φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου.

— Στοιχίζου 7 σελίνια 6 τὸ ζεύγος, εἶπε.

— Καλὰ ἀποκρίθηκε; θὰ πάρω ἓνα.

— Ἐνα ζεύγος, ὠραῖα.

— Ὁχι, εἶπε: ἓνα γάντι στὸ δεξι.

Τὸ χαμόγελο τῆς εὐγνωμοσύνης ἐλιποτάκτησε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ πωλητοῦ.

— Ὡ! δεσποινίς, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, εἶπε μὲ ὕφος πού δὲ δεχόταν ἀντίρρηση. Ποτὲ δὲ μᾶς ζητοῦν μονάχα ἓνα γάντι. Δὲ χωρίζουμε τὰ ζεύγη.

— Ποτὲ δὲ σᾶς ζητοῦν ἓνα μόνο γάντι ἐπανελάβε μὲ τὸν τόνον τῆς πρὸ ἀδολῆς ἀθωότητος. Πόσο εἶναι περίεργο! Μὰ ἐγὼ δὲ χρειάζομαι παρὰ τὸ δεξι γάντι.

— Ἐπὶ τέλους, Δεσποινίς, τί θέλετε νὰ τὸ κάνουμε τὸ γάντι τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριε ὅταν ἀγοράζω γάντια, δὲ θέλω διόλου νὰ μάθω τί τὰ κάνετε τὰ γάντια πού δὲν ἀγοράζω. Στὴν παρούσα περίπτωσι πρόκειται γιὰ ἓνα ἀπὸ τοὺς θεῖους μου, ὁ ὁποῖος εἶναι μονόχειρ, λοιπὸν θὰ τὸν στενοχωροῦσε τρομερὰ ἓνα ζεύγος γάντια!

Ὁ πωλητὴς ἀπάντησε ἐξοργισμένος.

— Δεσποινίς, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε. Εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ χωρίσω ἓνα ζευγάρι.

— Ἀληθινὰ κύριε, δὲ σᾶς καταλαβαίνω, τὴ στιγμὴ πού εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς πληρώσω τὴν τιμὴ τοῦ ἐνὸς ζεύγους γιὰ ἓνα γάντι.

Τὸ χαμόγελο ξαναφάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ πωλητοῦ.

— Ἄ! πολὺ καλὰ δεσποινίς. Καταλαβαίνω! Αὐτὸ ἀλλάζει ἐντελῶς τὴν ὑπόθεσι. Εὐχαρίστως, μοῦ ζητήσατε τὸ δεξι γάντι, δὲν εἶν' ἔτσι; Ὅριστε.... Ἀλλὰ ἢ νεαρά μα-

θήτρια μάζευε τὴ κάκκα μὲ τὰ βιβλία της καὶ μ' ἓνα περήφανο ὕφος, συνεπέρανε:

— Συγγνώμην κύριε; μοῦ εἶχατε πῆ πὼς δὲν μπορούσατε νὰ χωρίσετε ἓνα ζευγάρι; μοῦ τὸ ἐπαναλάβατε μάλιστα δυὸ φορές. Καὶ τώρα μοῦ δίνετε τὸ δεξι γάντι.... Δὲν εἶσθε λογικὸς μὲ τὸν ἑαυτὸ σας καὶ θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη ν' ἀπευθυνθῶ ἄλλου.... Ὡς τόσο ὅμως ἢ ἀναγνωρίσετε καὶ σεῖς πὼς εἶναι λιγάκι ὑπερβολικὸ νὰ βλέπη κανεὶς ἐπιδειχτικὰ γραμμένο πάνω στὸ μαγαζάκι σας »Μεγάλη εἰδικότης διὰ τὰ γάντια», τὴ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία δὲν εἴσατε ἱκανὸς νὰ πούλησετε οὔτε ἓνα... Χαίρετε κύριε....

Ἡ νεαρά μαθήτρια τοῦ λυκείου μ' ἓνα χαριτωμένο κίνημα τῆς κεφαλῆς, χαίρετησε, χαμογέλασε καὶ ἔφυγε. Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα ἢ ταμίας ἔδινε ν' ἀναπνεύσῃ ξίδι στὸν καταστηματαρχῆ, ξαπλωμένο λιπόθυμο στὸ πάτωμα.

(Μετὰφρασις (Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑ)

ΛΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Θέλεις νὰ καταλάβῃς ἓναν ἄνδρα; Μίλησε κάμποσο μαζύ του. Θέλεις νὰ καταλάβῃς μιὰ γυναῖκα; Δὲν ὑπάρχει κανένα μέσον.

* *

= Ἡ γυναῖκα πού ἀγαπάει, εἶνε πονηρότερη καὶ ἀπὸ τὴν ἀλεπού.

* *

= Ρῶτα πάντα τὴν γυναῖκα σου καὶ ὕστερα κάμε ὅ,τι θέλεις.

* *

= Ὁ ἄνδρας γνωρίζει δυὸ καλὲς μέρες στὴ ζωὴ του: Ὁταν παντρεύεται τὴ γυναῖκα του καὶ ὅταν τὴ θάβει.

* *

= Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ μουλάρια πᾶνε εὐκολώτερα μὲ τὸ κακὸ παρὰ μὲ τὸ καλό.

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ εκείνος είχε είκοσι χρόνια να βγῆ ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Τὸν εἶχαν κλείσει μέσα εἰς ἡλικίαν τριάντα δύο ἐτῶν. Τὴν ἐποχὴν λοιπὸν ποὺ συνέβη αὐτῇ ἡ ἱστορία, ὁ ἦρωας μας εἶχε πατήσει τὰ πενήντα δύο.

Ἡ φυλακὴ ἦτο ἓνα κτίριον ἀρκετὰ εὐχάριστον ὡς τόπος διαμονῆς. Ὁ δεσμοφύλαξ δὲν ἦτο κανένα ἀγριάνθρωπος μὲ μαῦρα γένεια καὶ βλοσυρὰ φρύδια, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μᾶς παρουσιάζουν εἰς τὰ παιδικὰ παρσούθια. Δὲν εἶχε περασμένην ἀπὸ τὴν μέσην του μιὰ πέτσινην ζώνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρέματο ἓνας ὀρμαθὸς κλειδιῶν.

Ἀπεναντίας: ἦτο ἓνας ἀγαθώτατος ἀνθρώπος ποὺ περπατοῦσε διαρκῶς μὲ τὰ μανίκια ἀνασκουμπωμένα καὶ μὲ τὴν πίπα εἰς τὸ στόμα. Ὅταν ἐγελοῦσε, τὸ πρόσωπόν του ἐγέμιζε μικρὲς—μικρὲς ρυτίδες, ποὺ τοῦ ἐκρυβαν σχεδὸν τὰ μάτια.

Μιὰ μέρα, ἀντίκρου εἰς τὸ κτίριον τῶν φυλακῶν ἀνοίξε μιὰ ταβέρνα. Ἀπὸ τότε ὁ πρῶτανις τῶν φυλακισμένων καὶ ὁ δεσμοφύλαξ παρήγγελλον τακτικὰ νὰ τοὺς φέρουν ἀλλεπάλληλα ἑκατοσταράκια τὰ ὁποῖα ἀδειάζαν ἐν συνεργασίᾳ....

Ἐνα ἀπόγευμα ὁμως, μιὰ ἐξωφρενικὴ ἐπιθυμία κατέλαβε τὸν φυλακισμένον: Ἡθέλησε νὰ πάη καὶ αὐτὸς νὰ πῆ ἓνα ποτήρι κρασί εἰς τὴν ταβέρνα, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ δεσμοφύλαξ ἔφερε, βέβαια, κατ' ἀρχὰς μερικὰς ἀντιρροήσεις — διὰ τοὺς τύπους — ἀλλ' ἐν τέλει ἔδωσε τὴν συγκατάθεσίν του. Ἡσπάσθη συγκινημένος τὸν κρατούμενόν του, τὸν ἐκούμπωσε ἐπιμελῶς, τοῦ ἐπέρασε ἓνα φουλάρι ἀπὸ τὸν λαιμόν του (ἔκανε ψυχρίτσα ἐκείνην τὴν ἡμέραν) καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴν ἀργήσῃ νὰ γυρίσῃ.

Τὴν πρώτην βραδυὰ, ὁ φυλακισμένος ἐπέστρεψεν ἐγκαίρως.

Καὶ τὴν ἐπομένην τὰ ἴδια. Ἄλλ' ὕστερα ἀπὸ μίαν ἑβδο-

μάδα, ἄρχισε ν' ἀργῆ εἰς τὴν ταβέρνα καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν φυλακὴν τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ὁ δεσμοφύλαξ ἦτο ἔτοιμος νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα.

Ὁ δεσμοφύλαξ τοῦ ἔκανε μὲ τρόπον μερικὰς φιλικὰς παρατηρήσεις, αἱ ὁποῖαι ὁμως ἐπῆγαν χαμένες, γιατί ὁ φυλακισμένος εἶχε πάρει πιά τὸν κατήφορον. Ἐφθασε, μάλιστα, μέχρι τοῦ σημείου νὰ γυρίσῃ δυὸ—τρεῖς φορὲς εἰς τὴν φυλακὴν μεθυσμένος τόσον πολὺ, ὥστε ὁ δεσμοφύλαξ ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀπομονώσῃ...διὰ νὰ μὴ χρησιμεύσῃ ὡς κακὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους κρατουμένους....

Ἐνα βράδυ, ὁ φυλακισμένος ἔφθασε εἰς τὴν φυλακὴν ἐνῶ ὁ δεσμοφύλαξ ἐγυρνοῦσε δυὸ φορὲς τὸ κλειδί εἰς τὴν μεγάλην πόρταν.

— Καλησπέρα! εἶπε τραγουδιστὰ εἰς τὸν δεσμοφύλακα.

— Καλησπέρα, ἀγαπητέ μου; τοῦ ἀπεκρίθη ὁ δεσμοφύλαξ μέσα ἀπὸ τὴν καγκελόφρακτον θυρίδα χωρὶς νὰ βγάλῃ τὴν πίπα ἀπὸ τὸ στόμα του. Πρέπει ὁμως νὰ ξέρῃς ὅτι ἐδῶ δὲν εἶνε ξενοδοχεῖον! Μοῦ καλόμαθες τελευταίως νὰ μένης ἀργὰ εἰς τὴν ταβέρνα.... Δικαίωμά σου.... Ἄλλ' εἶναι καὶ δική μου ἵποχρέωσις νὰ σὲ εἰδοποιήσω ὅτι σὲ συγχωρῶ διὰ τελευταίαν φορὰν. Ἄν ξαναργήσῃς, δὲν θὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν πόρτα καὶ εἰμπορεῖς νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς ὅπου θέλεις!..

Ὁ εὐσυνείδητος φυλακισμένος ἐτρόμαξε τόσον ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ δεσμοφύλακος, ὥστε δὲν ξαναβγήκε πιά ἔξω!

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤΕ ΛΩΤΡΕΚ

ΟΙ ΠΡΟΔΟΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ

Ι Σ Ρ Α Η Λ

ΜΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίον ἐδόθη τὸ Σάββατον 22 Ἀπριλίου ὑπὸ τοῦ Ἐρασιτεχνικοῦ Συλλόγου Πλωμαρίου τῇ εὐγενῇ συμπράξει τοῦ καλλιτεχνικοῦ ζεύγους τῶν ἠθοποιῶν Πέρσας καὶ Στρατῆ Ἀνδρέα ἡ προαναγγελθεῖσα θεατρικὴ παράστασις μὲ τὸ μεγαλουργημα τοῦ Γερμανοῦ συγγραφέως Ἐρρίκου Μπερστάϊν «Ἰσραήλ».

Αἱ εἰσπράξεις διετεθέσαν ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου Πλωμαρίου καὶ ἀνέρχονται εἰς ἀρκετὰ σεβαστὸν ποσὸν ἀρκεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι διὰ νὰ δυνηθοῦν ὅλοι νὰ δοῦν τὸ ἔξοχο αὐτὸ δράμα παρέστη ἀνάγκη νὰ παιχθῇ τοῦτο δυὸ φορὲς εἰς ἀπογευματινὴν καὶ βραδυνὴν παράστασιν.

Τὸ «Ἰσραήλ» παρηκολούθησε ἄσασα ἡ καλὴ κοινωνία τοῦ Πλωμαρίου ἡ ὁποία φεύγουσα ἀπεκόμισε τὰς ἀριστεὰς τῶν ἐντυπώσεων.

Τὸ ἔργον ἐσυνώδευσε ἡ μουσικὴ κατὰ δὲ τὰ διαλειμματα ὁ κ. Στρατῆς Ἀνδρέας

ΠΕΝΝΙΕΣ

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι:

— Ὁ γλωσσομαθέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Σουλτζ ἀπὸ τὴν Φραγκφούρτην, ὁ ὁποῖος μεταχειρίζεται μὲ μεγάλην εὐκολίαν 200 γλώσσας.

— Στὸ Χόλλυγουντ ἡ βεντέττα Σάρι Μαρίτζα ἄρχισε νὰ γράφῃ ποιήματα τὰ ὁποῖα φέρνουν ἀναστάτωση στοὺς κύκλους τῶν ἀστέρων καὶ ξεχωριστὰ στὴν καρδιά τοῦ Σαρλώ.

— Ἡ Εὐρώπη συνδέεται μὲ τὴν Ἀμερικὴν μὲ 874 τηλεγραφικὰ καλώδια.

— Ἀπὸ τοὺς ὑποτρόφους τοῦ Δημοτικοῦ Φρενοκομείου τοῦ Λονδίνου 16 ο)ο εἶναι ἀλκοολικοί.

— Ὅταν παντρεύεται ἓνας Πυγμαῖος τῆς Νέας Γουίνεας, ὀφείλει νὰ δεχθῇ ἀπὸ τὴ μέλλουσα γυναῖκά του τόσοις

τραγούδησε τὰ τελευταῖα ταγκὸ ἐπενφημισθεὶς ἀπὸ τοὺς θεατὰς μὲ ἀφάνταστον ἐκδήλωσιν ἐνθουσιασμοῦ καὶ χειροκροτημάτων.

Ἡ κ. Πέρσα Στρατῆ στὸν ρόλον τῆς Ἀννιᾶς ὑπῆρξεν ἀμίμητος. Ἡ χάρι μὲ τὴν ὁποίαν ἔπαιξε, τὸ πάθος, ἡ γοητεία ἀφήρπασαν τὸ κοινὸν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς. Τοὺς λοιποὺς ρόλους τοῦ ἔργου ὑπεδύθησαν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν οἱ ἔρασιτέχναι: Γ. Βάρος Γ. Ἀμπουλός, Π. Ἰωακείμ, Δ. Μιχαλέλης, Ι. Μαμάκος, Α. Ἀγιακάτσικας, Β. Ἀρμενάκας καὶ Μαλιαρός.

Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνήκουν εἰς τοὺς πατριώτας μας ἠθοποιούς Πέρσαν καὶ Στρατῆν Ἀνδρέαν οἱ ὁποῖοι ἐντελῶς ἀφιλοκερδῶς διωργάνωσαν μιὰ πραγματικὰ ὑπέροχη καλλιτεχνικὴ ἐσπερίδα ἡ ὁποία ἐσημείωσεν ἐποχὴ εἰς τὰ θεατρικὰ χρονικά τοῦ τόπου.

«ΤΟ ΜΟΛΥΒΑΚΙ»

ραβδισμούς, ὅσα εἶνε τὰ χρόνια τῆς ἡλικίας του. Μὲ τὴν προγαμιαία δωρεὰ οἱ Πυγμαῖοι θέλουν ν' ἀποδείξουν τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τυφλὴ ὑποταγὴν τοὺς στίς γυναῖκες τῶν.

— Ἡ μεγαλύτερη φάλαινα τοῦ κόσμου βρίσκεται στὸ Ζωολογικὸ Μουσεῖο τοῦ Μπουένος Ἀϊρες. Τὸ βάρος τῆς ἀνέρχεται σὲ 100 τόννους δηλ. σὲ 80 χιλιάδες ὀκάδες.

ΣΤΟΝ ΚΑΦΕ

ὦ! βαρὺ γλυκὲ καφέ μου, καὶ σὰν εἶμαι μὲ παρέα, καὶ σὰν ἔχω μοναξιά, κάθε μιά σου ρουφιζιά εἶναι μιὰ ψιλὴ ἰδέα

† Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ

ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Λιμενικά Έργα—Σωματεῖον «Μυροφόρου
Μαρίας Μαγδαληνῆς»

Τὰ λιμενικά λοιπὸν ἔργα προχωροῦν ἐπὶ τῶν αἰσιότερων οἰωνῶν. Ἡ λιμενικὴ ἐπιτροπὴ εἶναι ἀξία τῶν θερμότερων συγχαρητηρίων διὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἀξιοσημείωτον δρᾶσιν τῆς δεδομένου ἔτι διεχειρίσθη τὸ μικρὸν ἀπόθεμα τοῦ λιμενικοῦ ταμείου κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ ἀποπερατωθῇ τὸ ἡμισυ-σχεδὸν τῶν ἐγκεκριμένων ἔργων ἀξίας περίπου ἑξ ἑκατομμυρίων δραχμῶν χωρὶς νὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ προστρέξῃ εἰς ἄλλους πόρους.

Καὶ ἤδη διὰ τὴν πλήρη ἀποπεράτωσιν τῶν ἔργων κατώρθωσε κατόπιν ἐπιμόνων ἐνεργειῶν τὴν συναφῆν λιμενικοῦ δανείου δραχμῶν τεσσάρων ἑκατομμυρίων μετὰ τῶν ταχυδρομικῶν ταμειωτηρίων τὸ ὅποιον θὰ ληφθῇ συντόμως.

Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τυγχάνει ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὁ καθ' ὅλα ἀξιεπαινος καὶ ἀκούραστος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του ἰατρός τῆς πόλεως μας κ. Ι. Ράλλης.

Ὡς πληροφοροῦμεθα ἡ μικροδιαφωνία ἣτις ἀνεφύη περὶ τὰ λιμενικά ζητήματα ἤρθη αἰσίως χάρις εἰς τὴν καλὴν θέλησιν τοῦ ἐργολάβου κ. Ἡλία Γεωργοπούλου ὅστις φαίνεται διατεθημένος μετὰ πᾶσαν θυσίαν νὰ φέρῃ εἰς ἀποπεράτωσιν τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν ἡ πόλις μας· τὸ εὐχόμεθα καὶ τὸ ἐλπίζομεν ἔχοντες ἀκράδαντον πεποίθησιν εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τὸν ζῆλον τοῦ κ. Γεωργοπούλου. Τὸν κ. Γεωργόπουλον ἐνταῦθα ἀντιπροσωπεύει ἐπαξίως ὁ ἐργατικώτατος καὶ εὐσυνείδητος κ. Π. Παπαδόπουλος. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ Λιμενικοῦ Ταμείου γενικῶς διεξάγεται ἀπὸ ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει ἡ δρᾶσις, ἡ ἐνέργεια, ὁ πόθος καὶ τέλος ἡ ἀφωσίωσις εἰς τὸ Λιμ. Ταμεῖον καὶ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ σωματεῖα ποὺ ἔχει ἡ πόλις μας καὶ τὸ ὅποιον στέκει εἰς τὸ ὕψος τοῦ προορισμοῦ του καὶ τὸ ὅποιον ἔχει πλέον ἐδραιωθῆ εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ κόσμου εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ θρησκευτικὸν σωματεῖον τῆς «Μυροφόρου Μαρίας Μαγδαληνῆς» τοῦ ὁποίου προεδρεύει ὁ δραστηριώτατος συμπολίτης μας κ. Γεώργιος Τραγάκης ἀπογαμβάνων τῆς πλήρους ἐκτιμήσεως καὶ συμπαθείας τῶν συμπολιτῶν μας.

Ἡ ἀγαθοεργὸς καὶ φιλόπρωτος δρᾶσις τοῦ περὶ οὗ λόγου σωματείου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατοπτρισθῇ μέσα εἰς αὐτὰς τὰς ὀλίγας γραμμὰς· ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ περιέλθῃ καμμιά ἐπίσημη Χριστιανικὴ ἡμέρα χωρὶς νὰ σκεφθῇ τόσες καὶ τόσες ἀπόκληρες ψυχές, χωρὶς νὰ εὐεργετήσῃ τόσους φτωχοὺς, τόσους ἀναπήρους, τόσους τάλαιπωρομένους τόσο κόσμον τέλος πάντων ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει «ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι».

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

—Ποῦ πᾶς Κώστα τόσο βιαστικός;

—Ἐχασα τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου.

—Μὴ στενοχωριέσαι καὶ μὲνε. Πᾶνε στὴ «ΛΕΥΚΗ ΚΑΜΕΛΙΑ» νὰ τὴν βρῆς. Δὲν κάνει ὄρεξι νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὶς βιτρίνες.

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΕΣ!!

Ἐνα Ξενοδοχεῖο ὑπνοῦ ὑπάρχει στὸ Πλωμάρι, ὅπου θὰ βρῆτε ἄκραν καθαριότητα, περιποίηση καὶ ἄνεσιν, τὸ Νέον Ξενοδοχεῖον τοῦ κ.

ΔΗΜΗΤΡ. ΒΑΡΟΥ

ΤΟ "ΚΕΝΤΡΟΝ,"

ἐπισκεφθῆτε το καὶ θὰ πεισθῆτε.....

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΩΤΑ

ΚΑΙ...ΔΗΜΑΡΧΟΣ

Σ' ἓνα ταξειδάκι ἀναψυχῆς ποὺ ἔκανε κάποτε ὁ βασιλεὺς Ὀθων, ἔτυχε νὰ περᾶσῃ κι' ἀπὸ τὴν Πάρο, ὅπου καὶ ἀποβιβάστηκε γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ νησί. Οἱ ἀγαθοὶ νησιῶτες ὑποδέχτηκαν ὅσο μπορούσαν καλλίτερα τὸ βασιλέα τους, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε ἔδειξε ὅλη τὴν ἀπλότητά του, περπατώντας πεζὸς καὶ πιάνοντας κουβέντα μαζὶ τους.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί του ὁ Ὀθων ἐτοιμάστηκε νὰ γυρίσῃ πάλι στὸ πλοῖο του καὶ ἄρχισε ν' ἀποχαιρετᾶ τοὺς προεστοὺς τοῦ νησιοῦ, μιὰ ἀγαθὴ γρηοῦλα, προχωρῶντας μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τὸν ἐπλησίασε καὶ πιάνοντάς του τὸ χεῖρ τοῦ εὐχῆθηκε:

—Ἄμε στὸ καλὸ, λεβέντη μου καὶ τοῦ χρόνου νὰ μᾶς ἔρθῃς... Δῆμαρχος!

—Γένοιτο, εἶπε ὁ Ὀθων καὶ γέλασε μετὰ τὴν καρδιά του.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Ἡ καλωσύνη καὶ ὄχι ἡ ὠραιότης τῆς γυναικὸς κερδίζει τὴν ἀγάπη τῆς.

Σαΐξπηρ

—Τὰ δυὸ πράγματα ποὺ μισεῖ περισσότερο ἡ ἀστικὴ στενοκεφαλιὰ εἶναι ἡ ποίησις καὶ ἡ ἐλευθερία.

Γουσταῦος Φλωμπέρ

—Αἱ ὕβρεις καὶ αἱ ἀπειλαὶ εἶναι τὰ ὄπλα τῶν ταπεινῶν.

Ρομπέρ Μπουζάρ

—Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε πάντοτε ἓνα παιδί τοῦ θράσους.

Βολταῖρος

—Ὁ σύζυγος εἶναι ἓνα γιαιτρικὸ ποὺ θεραπεύει ὅλες τὶς ἀρρώστειες τῶν κοριτσιῶν.

Μολιέρους

—Ὅ,τι ἔχει ἀγγίξῃ ὁ ἔρωτος δὲν φοβᾶται τὸ θάνατο.

Ρομαίν Ρολλάν

—Ἐὰν θέλετε νὰ γεννήσετε ἄνδρας μεγάλους καὶ καλοὺς, διδάξτε πρῶτον τὴν γυναῖκα τι ἐστὶ μεγαλεῖον.

Ρουσσὸ

ΝΕΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

Στὸ φίλο: ΓΙΑΝΝΗ ΠΙΤΣΙΛΑΔΗ

Τραγοῦδα θλιβερὰ τὴν κακομοίριασμένη σου ζωὴ.

Ἄφηνε τοὺς γεμάτους πικρὸ παράπονο στίχους σου, νὰ ξεχύνωνται στὴν ἐρημίᾳ.

Τραγοῦδα τῆς ἀγάπης τὸν κρυφὸ καημὸ σου.

Στὶς γλυκοστάλαχτες στροφές σου θὰ βρῆς τὴν παρηγοριά καὶ θὰ χύσης τὴν γαλήνη στὴν τρικυμισμένη σου ψυχῇ.

Τραγοῦδα τὸν πόνο σου τὸν ἀγιάτρευτο, ποὺ βαθεῖα στὰ στήθια σου ἀνοίξε πληγῇ.

Τὸ τραγοῦδι θὰ σὲ φέρῃ μακρὰ ἀπὸ τούτη τὴν τρελλὴ τὴ ψεύτικη ζωὴ. Θὰ σὲ φέρῃ σ' ὄνειρεμένους κόσμους σ' ὀλόφωτα παλάτια ὅπου θὰ βρῆς τὴ λησμονιά.

Τραγοῦδα τὴ θλίψη σου τὴ τρανή. Τὸν πόνο σου σὰν πῆς τότες μόνο θὰ ξελαφρώσης καὶ θὰ χύσης βάλσαμό στὴν πονεμένη σου καρδιά.

Ἀπρίλιος 1933 Α-ς Γ-ς

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΙ' ΑΝΟΣΤΑ

ΕΝ ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΟ

Ὁ κύριος—Γιάννη τί θόρυβος εἶναι αὐτὸς στὴ σάλα;
Ὁ ὑπηρετῆς—Νὰ σᾶς πῶ κύριε· ἡ τὰ σκυλιὰ γανγίζουν, ἡ ἡ κυρία θὰ παίξῃ πιάνο.

Μεταξὺ Ἀστυνομικῶν

—Ἡ γυναῖκά μου ἔκανε ἀγοράκι.

—Καὶ ποιὸν ὑποπτεῖσαι;

ΦΥΣΙΚΩΤΑΤΟΝ

—Μήπως ξέρεις ἐκεῖνο κεῖ τὸ ζευγάρι ἂν εἶναι παντρεμένο;

Δὲν τὸ πιστεύω γιατί.....
πάνε ἀγκαζέ!

ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

Ὁ παπποῦς — Πές μου ἀγοράκι μου μιὰ φράσι τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὸ ἐγγονάκι — «Ὁ δὲ Ἰούδας ἀπελθὼν ἀπήγγεστο».

Ὁ παπποῦς — Πές ἀκόμα μία

Τὸ ἐγγονάκι — «Πορεύου καὶ σὺ καὶ πρᾶττε ὁμοίως».

ΘΕΑΜΑΤΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ — 'Η Α. Μ. δ' 'Ερωσ.

«ΣΑΠΦΩ» — 'Ο Θίασος Πλέσσα - Μεσολογγίτη δίδει δύο παραστάσεις. 'Απογευματινή: «'Αν με θέλεις έλα σύ». 'Εσπερινή: «Βενζίνα παρακαλώ!».

Ο ΝΕΟΣ ΛΙΜΕΝΑΡΧΗΣ

'Αφίκετο προχθές εκ Πειραιώς ο νέος λιμεναρχης Μυτιλήνης κ. Λάζαρος Σακαλής λιμεναρχης α'. 'Ο μέχρι τουδε τοιοιτος κ. 'Ελευθέριος Ξένος, επιλιμεναρχης γ'. τοποθετείται εις το λιμεναρχεϊον Πατρών.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ

'Από προχθές παρέλαβε την διοίκησιν του Α! 'Αστυνομικού Τμήματος ο εκ Πλωμαρίου μετατεθείς υπομοίραρχος κ. Τριανταφυλλίδης.

'Ομοίως από προχθές παρέλαβε την διοίκησιν του Β! 'Αστυνομικού Τμήματος ο υπομοίραρχος κ. Ι. Κοντός.

Την υποδιοίκησιν Πλωμαρίου ανέλαβεν ο υπομοίραρχος κ. Δανδάκης μετατεθείς εκ Σάμου, την θέσιν του οποίου θα καταλάβη ο μέχρι τουδε υπηρετών διοικητής του Α! Τμήματος κ. Μανώλης Πιτινάκης.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΑΓΙΔΑ - ΠΡΙΜΟΥ

Με αληθινή χαρά παρατηρήσαμε ζωηροτάτην κίνησιν στην αίθουσαν του Δημαρχείου, όπου πολλοί φιλότεχνοι έσπευσαν να αγοράσουν αρκετά έργα του κ. Παγίδα και της Δδος Πρίμου.

23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Με την άνοιξη οι Γιώργηδες το έκαψαν. Γλέντησαν με την καρδιά τους οι εορτάζοντες και μή. Προπαντός στη Θεομή και στο Πλωμάρι έγινε εξαρετικό πανηγύρι.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Ποδοσφ. συνατήσεις ΜΥΤΙΛΗΝΑΪΚΟΣ ΠΑΓΓΕΡΑΓΩΤΙΚΟΣ 3-0

Την Κυριακή του Πάσχα συνητήθη ο Μυτιληναϊκός με τον πολυ καλό σύλλογο της Γέρας τον Παγγεραγωγικό υπό τη διατησία του κ. Μ. Θεοδούλου. Την ομάδα του Μυτιληναϊκού απέτελεσαν οι Χαραλαμπέλλης, Βόμβας, Τυρκίδης, Κακλαμάνος, Ψωμαδέλλης, Πουντρής, Νταμντούμης (β! ήμιχρόνιο) Κρητικός, 'Αλιποντάνης, Σπανδωνής, Σολωμός, Χ' Μαλιάκας.

ΜΥΤΙΛΗΝΑΪΚΟΣ

ΑΡΗΣ 2-1

'Επίσης, τη Λαμπροδεντέρα έγινε στο γήπεδο της Πέτρας η προαγγελθείσα συνάντηση Μυτιληναϊκού—'Αρεως.

Αι ομάδες έπαιξαν ως εξής Μυτιληναϊκός: Μπούμπας, Βόμβας, Νταμντούμης, Κακλαμάνος, Ψωμαδέλλης, Πουντρής, Χ' Μαλιάκας (α! ήμιχρόνιο) Σολωμός, Σπανδωνής, Μαμουνης, 'Αλιποντάκης, Κρητικός.

'Αρης: Λεοντής, Ζεϊμπέκης, Πασιούρας, Γιαννακόπουλος, Βεντούρας, Παριδείσης, 'Αρμενάτσου, Τζαβέλλας, Παραδέκας, Παυλίδης, Μαρκάκης.

Και τας δύο συναντήσεις παρηκολούθησε αρκετός και εκλεκτός κόσμος.

ΝΙΚΗ

ΠΑΓΓΕΡΑΓΩΤΙΚΟΣ 2-2

Την παρελθούσαν Κυριακήν μετέβη εις Γέραν κατόπιν προσκλήσεως υπό του Παγγεραγωγικού η ομάδα της Νίκης, ητις, συναντηθείσα μετ' αυτού εξήλθεν ισόπαλος (2-2).

ΟΙ ΤΡΙΕΘΝΕΙΣ

Στην 'Αθήνα έγιναν πρό ημερών αθλητικαί συναντήσεις μεταξύ των ομάδων 'Ελλάδος—Αιγύπτου—'Ελβετίας.

'Η 'Ελλάς εις τους αγώνας αυτούς εθριάμβευσεν.

'Η τελική βαθμολογία των ομάδων είναι η εξής:

- 'Αθήναι 143
- Λωζάνη 115
- 'Ελλάς 109,5
- Αίγυπτος 60,5

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Γ.—'Αθήνας. Εύχαριστοῦμε θερμῶς γιά τὰ καλά σας λόγια. Φύλλα ἐστάλησαν.

Α-ς—Γ-ς—Πλωμάρι. Σᾶς ἐγγράψαμε συνδρομητήν. Γιά τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον σας σᾶς εὐχαριστοῦμε πολὺ. Περιμένουμε. 'Η συνεργασία σας ἀρκετὰ καλή, δημοσιεύεται.

'Ο ἀντιπρόσωπός μας κ. Γ. Βάρος, θὰ περιοδεύσῃ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν ἀνά τὴν ὑπαιθρο. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε τοὺς κ.κ. συνδρομητᾶς μας ὅπως καταβάλλουν τὴν συνδρομῆν των.

Φιφή

ΤΟ ΡΕΣΙΤΑΛ

του κ. ΓΙΑΝΝΗ ΒΟΥΛΑΛΑ

'Ο φίλος και πατριώτης μας κ. Γιάννης Βουλαλᾶς τραγούδησε τὸ Σάββατο στὰ «'Ολύμπια» με μεγάλη ἐπιτυχία τὸ ρεπερτόριό του.

Ξεχωριστὴ ἐντύπωσι ἔκαναν ὁ Φάουστ, οἱ Μποέμ, τοῦ Μπετόβεν, ὁ Κατάδικος και ἄλλα ὠραῖα δημοτικὰ τραγούδια.

Στὸν συμπαθέστατό μας βαθύφωνο, εἰχόμεθα λαμπρὰν σταδιοδρομίαν.

ΕΝΑ

και μοναδικὸν κηροποιεῖον ὑπάρχει στὸ Πλωμάρι ὅπου ἐπιπροσθέτως θὰ εὑρητε τὰ καλλίτερα εἶδη γάμων, βαπτίσεων, κηδειῶν και λοιπῶν ψιλικῶν

τὸ κηροποιεῖον τοῦ κ:

ΠΑΝΑΓ. ΚΑΛΔΕΛΛΗ

Μία ἐπίσκεψις σᾶς ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῆτε.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΓΙΑΛΙΣΜΑ ΕΠΙΠΛΩΝ

'Υπάρχουν βεβαίως έτοιμα διάφορα ὑγρά διὰ τὸ λουστράρισμα τῶν ἐπιπλῶν. Καθένα ὅμως ἀπ' αὐτὰ δὲν ὑπερβάλλει ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖτε νὰ παρασκευάσετε μόνοι σας ὡς εξής: Μέσα σὲ μιὰ κασαρόλα λιώνετε με ἑλαφρὰ φωτιά κερὶ καθαρὸ. 'Όταν τὸ κερὶ λυώσει, ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὴν φωτιὰν και προσθέτετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον νέφτι τόσον, ὅσον εἶνε και τὸ λυωμένο κερὶ. Εἰμπορεῖτε νὰ προσθέσετε νέφτι διπλασίας ποσότητος, ὅποτε τὸ ὑγρὸν θὰ εἶνε ὑδαρέστερον — πρᾶγμα ποὺ δὲν βλάπτει καθόλου. Πάντως ἡ προσθήκη τοῦ νεφτιοῦ πρέπει νὰ γίνῃ μακρὰ ἀπὸ τὴν φωτιὰν, διότι τὸ ὑγρὸν αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐφλεκτον.

Διὰ νὰ λουστράρετε με τὸ ὑγρὸν αὐτὸ τὰ ἐπιπλα, τὰ ξεσκονίζετε καλά και τὰ ἀλείφετε με τὸ ὑγρὸν τριβόντες γρήγορα και ἀρκετὰ δυνατὰ. Τὸ πρῶτον αὐτὸ ἀλειμμα εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ με ἄραιον ὑγρὸν (2 μέρη κερὶ και 1 μέρος νέφτι). 'Αφήνετε τὸ ἐπιπλὸν νὰ στεγνώσῃ ἐπὶ 3 ὥρας και κατόπιν τὰ περνατε δεύτερο χερί με τὸ πυκνότερο ὑγρὸ (1 μέρος κερὶ και 1 μέρος νέφτι). Τὸ ἀφήνετε πάλιν νὰ στεγνώσῃ ἐπὶ 3 ὥρας και τὸ τρίβετε με ἕνα στεγνὸ πανὶ ὅποτε θὰ γυαλίσῃ σὺν νὰ εἶναι καινούριον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

του Τυπογραφείου ὁ «ΤΥΠΟΣ» πληροφορεῖ τὴν ἀξιότιμον πελατεῖαν του ὅτι ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος μεταφέρει τὰ μηχανήματα τῆς Λιθογραφίας ὡς και Τυπογραφίας εις τὸ νέον κατάστημα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Αρξίωνος ἀριθ. 7, πρώην ΚΕΧΑΓΙΑΓΕΜΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ.

